

HET VERBODEN EILAND

HELMA CAMP

Leopold / Amsterdam

Lees ook van Helma Camp:

Het comavirus

genomineerd voor de Hotze de Roosprijs

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Helma Camp / www.helmacamp.nl

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6792 8 / NUR 283/284

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Nee, hè?	7
Smokey eyes	14
Dingen die niet zijn wat ze lijken	23
Het Eiland	31
Het Eilandmeisje	39
Kijk goed	48
De beslissing	58
Gevaar	68
Alan	80
Het gevecht	92
De buis	105
Gangsterwalk	114
Epiloog	126

Nee, hè?

‘Wat? Gaat Jennifer mee? Dat meen je niet, mam!’

‘Ja, dat hebben we gisteravond besloten.’

‘Dan blijf ik hier.’

Nikki’s moeder fronste haar voorhoofd. ‘Je dacht toch niet dat papa en ik je vijf dagen alleen thuislaten?’

‘Ik ben bijna dertien, hoor!’ Nikki schopte tegen haar rugtas, zodat die langzaam opzij zakte tussen de campingspullen op de vloer.

‘Doe niet zo boos! Dit wordt een heel speciale voorjaarsvakantie.’

‘Dat zal wel, met die barbiepop. Ik hou trouwens niet van speciale vakanties.’

‘Je nichtje is alleen een beetje wereldwijs voor haar leeftijd.’

‘Wereldwijs!’ Nikki’s stem schoot omhoog. ‘Ze vindt zichzelf heel wat, alleen omdat haar moeder een bekende modefotograaf is. Waarom moet ze met ons mee?’

‘Omdat hun huis wordt verbouwd. Oom John en tante Sylvia blijven hier een week in een hotel om een oogje in het zeil te houden.’

‘Waarom gaat Jennifer dan niet met hén mee?’

Nikki’s moeder zuchtte. ‘Ouders hebben ook weleens rust nodig.’

‘Mam, ze is strontverwend. Ze draagt alleen maar dure merkkleding, en dan met al die sieraden. En ze zit alleen maar op die smartphone van haar.’

‘Dan zal ze deze meivakantie een andere manier van

leven leren. Dat is tenminste te hopen voor mijn zus, want Jennifer is de laatste tijd vrij onhandelbaar.’

‘Laatste tijd? Dus nu mag ze mijn vakantie verpesten?’

‘Het is maar voor vijf daagjes. Toevallig komt het best goed uit, nu je vader niet mee kan.’

‘Waarom gaat Jennifer niet bij een van haar vriendinnen logeren?’

‘Einde discussie, Nik.’ Haar moeders stem had een scherpe klank.

Nikki liet zich achterovervallen in de luie stoel, haar armen slap over de leuning. Het had geen zin om door te drammen. ‘Vertel me dan maar eindelijk eens waar we naartoe gaan!’

‘Nog niet. Alleen dat het een bijzondere plaats is waar nog nooit toeristen zijn geweest.’

Nikki schoot overeind. ‘In het buitenland?’

‘Nee. Dat niet.’

‘Dan is het onzin,’ zei Nikki. ‘In Nederland komt iedereen overal. Jullie altijd met die alternatieve vakanties. Waarom gaan we niet eens naar een warm land? Een all-in-hotel, bijvoorbeeld op een Caribisch eiland. Net als Jennifer lekker dobberen in een blauwgroene zee. Ik ben die creatieve doe-campings zo zat!’ De bel ging.

‘Ik neem mijn eigen tent mee.’ Mam zwaaide haar rugtas over een schouder en pakte de tas met de tent op. ‘Kom Nik, de taxi is er.’

Met een zucht greep Nikki haar spullen en volgde haar moeder. Nu moest ze ook nog samen met Jennifer in dat kleine koepeltentje. Halverwege het tuinpad keek

ze om naar hun voortuintje, de eerste voorjaarsbloemen bloeiden. Wel heel wat anders dan dat park van een tuin rond Jennifers villa.

In het taxibusje zat al een ouder stel. Nikki gooide haar spullen achterin en mompelde goedemorgen. Samen met haar moeder ging ze op de achterbank zitten.

‘Lekker op vakantie!’ riep de chauffeur. ‘Meer passagiers heb ik niet, dus over een uurtje kunnen we er zijn.’

‘Waar?’ vroeg Nikki.

‘Den Helder,’ antwoordde de chauffeur.

‘Den Helder?!’ herhaalde Nikki. Ze keek haar moeder aan. ‘Gaan we naar Texel?’

‘Nee, daar komen hordes toeristen! Wacht nou maar af. Straks hoor je het, tegelijk met Jennifer.’

Nikki beet op haar lip.

Haar moeder boog zich naar haar toe. ‘We gaan terug in de tijd,’ zei ze geheimzinnig.

‘Ja, ja, dat zal wel.’ Verveeld peuterde Nikki wat vuil onder haar nagels vandaan.

Haar moeder zuchtte. ‘Niet letterlijk natuurlijk, maar ik denk niet dat er stroom is. Voor mij is ook alles een verrassing. Er bestaan geen folders van onze vakantiebestemming. Zonder mijn baan bij Stichting Natuurbehoud hadden we niet eens een toegangsbewijs gekregen.’

Terug in de tijd, geen stroom, galmden het door Nikki’s hoofd. Waarom moest zij uitgerekend zulke ouders hebben? Die de L van leerzaam belangrijker vonden dan de L van lol? In ieder geval verheugde ze zich op één ding. Het gezicht van haar nicht straks, die alleen maar luxe hotels gewend was.

De rest van de reis keek ze naar buiten zonder een woord te zeggen. Af en toe ving ze in de ruit een glimp op van zichzelf. Donkerbruin haar in een gemakkelijk paardenstaartje. Niets bijzonders. Ze zoog haar wangen naar binnen. Minder bol was niet zo kinderachtig. Eigenlijk waren alleen haar ogen mooi. De kleur van de zee, had een jongen weleens gezegd. Of zei hij dat tegen iedereen?

‘We zijn er!’ riep de chauffeur.

Nikki zag de veerboot naar Texel al klaarliggen. Boven zee cirkelden krijsende zeemeeuwen rondom een vissersboot.

Nadat het echtpaar was uitgestapt, reed het taxibusje verder langs de kade.

‘Waar heb je met Jennifer en tante Sylvia afgesproken?’ vroeg Nikki. Op hetzelfde moment zag ze hen in de buurt van een steiger staan. Jennifer slank en opvallend met haar lange blonde haar. De zon scheen op de glinsterende letters van haar Dolce & Gabbana-shirt. Ze was druk in de weer met haar iPhone.

Nikki schoot in de lach. ‘Jennifer heeft een hutkoffer op wieltjes bij zich en ze loopt op hakken. Echt wat voor haar.’ Ze sprong naar buiten.

‘Wel aardig doen, hoor,’ fluisterde haar moeder terwijl ze de taxichauffeur betaalde. Met enthousiaste stappen liep ze daarna op haar nichtje af. ‘Dag Jen, wat leuk dat je meegaat.’

‘Dag, tante Mara.’ Jennifer schoof haar hippe zonnebril omhoog en ontving met een strak gezicht drie zoe-
nen.

Nikki draaide haar hoofd weg voordat de gestifte lippen van Jennifers moeder haar wangen raakten. ‘Hoi, tante Sylvia.’

‘Ik geef alleen luchtzoenen, hoor.’ Haar tante lachte. Een vleugje parfum omringde haar.

Terwijl de twee zussen elkaar omhelsden, stonden de meiden tegenover elkaar.

Jennifer liet haar iPhone in haar schoudertas glijden. ‘Hai.’

‘Hoi,’ antwoordde Nikki stug en stopte haar handen in de zakken van haar kniebroek.

‘Weet jij waar we heen gaan?’ vroeg Jennifer. ‘Mijn moeder wil niets zeggen.’ Ze zwaaide sierlijk haar lange haar naar achter.

Zo nep, die gebaartjes, dacht Nikki. Dat die hordes jongens die altijd achter haar aanliepen dat niet doorhadden. Onverschillig haalde ze haar schouders op. ‘We gaan terug in de tijd. Ergens waar geen elektriciteit schijnt te zijn.’

‘Geen elektriciteit!’ riep Jennifer. ‘Hoe moet ik mijn mobieltje opladen en...’ Hulpeloos hief ze haar handen op. ‘Alles heeft elektriciteit nodig.’ Met haar pump wees ze in de richting van de tentzakken. ‘Ik haat kamperen.’

‘Je hébt nog nooit gekampeerd!’ zei Nikki.

‘Kom, meiden. We gaan aan boord.’ Opgewekt wees haar moeder naar een crèmekleurige, overdekte motorboot. ‘De Zeemeeuw’ stond er met zwarte letters op geschilderd, met daarboven een zeemeeuw met wijd uitgeslagen vleugels.

‘Ik word zeeziek op een kleine boot,’ zei Jennifer.

‘Er staat anders weinig wind,’ antwoordde haar moeder.

‘Jij lijkt wel blij te zijn dat ik wegga.’

‘Ik ben gewoon moe. Doodmoe.’

Jennifer zei niets.

Een stevig gebouwde man met een grijs baardje vroeg naar hun toegangsbewijzen. ‘Welkom. Mijn naam is Jid. Ik kom van het Eiland en ik ben jullie gids deze week.’ Hij glimlachte, maar Nikki voelde een schokje toen ze de harde blik in zijn ogen zag.

Haar moeder gaf hem de tickets.

Met gefronst voorhoofd staarde Jid naar Jennifer. ‘Dit toegangsbewijs staat op naam van een man,’ zei hij streng.

‘Oké, dan ga ik niet...’ begon Jennifer.

Nikki’s moeder viel haar in de rede. ‘Sorry. Mijn man moest onverwachts een andere leerkracht vervangen. Hij zit vier dagen in London met zijn klas. Daarom heb ik mijn nichtje meegenomen.’

Jid keek haar onderzoekend aan. ‘Mevrouw, dan hoort ze op een wachtlijst, wetenschappers staan te trappelen om mee te mogen en onderzoek te doen.’ Peinzend streek hij over zijn baardje en staarde in de verte.

Neem haar niet mee. Niet. Niet. Níét! krijste het in Nikki’s hoofd en ze hoopte dat de man gedachten kon lezen.

Maar hij knikte. ‘Laat haar dan maar meekomen. Wij Eilanders houden er sowieso niet van bestudeerd te worden. De volgende graag.’

‘Heel erg bedankt.’

Nikki ergerde zich aan de overdreven vriendelijke glimlach van haar moeder.

Een sterk uitzijnde man hielp Jennifer om haar hutkoffer aan boord krijgen.

‘Wat heb je allemaal meegenomen?’ vroeg Nikki.

Jennifers wenkbrauwen schoten omhoog tot hooghartige boogjes. ‘Gewoon kleren voor overdag en voor in de avond, en een paar setjes schoenen.’

‘Een páár setjes?’ vroeg Nikki.

Jennifer haalde haar schouders op. ‘Een stuk of vijf.’

‘Is dat wel genoeg?’

‘Daar twijfel ik over.’ Het sarcasme leek Jennifer te ontgaan. Ze stapte aan boord en zwaaide lauwtjes naar haar moeder. ‘Dag mam. Rust maar lekker uit.’

‘Dag Jen.’ Haar moeders stem klonk vermoeid. ‘Fijne vakantie, Nik. Bedankt hè, Mara! Succes met die meiden.’

‘Komt allemaal goed!’ Nikki’s moeder stak haar duim omhoog. Achter elkaar liepen ze de ijzeren trap af naar beneden. Hun voetstappen klonken als naderend onweer.

Smokey eyes

De boot schoot vooruit. Nikki keek rond. Ze zag een stuk of twintig mensen. Een gezin met twee jonge kinderen, wat echtparen, twee kalende mannen met bril. Sommigen zaten tegen de zijkant bij een patrijspoort. Anderen op vastgeschroefde banken in het midden. Nergens leeftijdgenoten.

‘Het stinkt hier naar dieselolie,’ zei Jennifer.

Niemand reageerde. Nikki hoorde dat haar moeder kennismaakte met een vrouw van het ministerie van Cultuur. De twee raakten druk in gesprek.

Na een minuut of vijf varen kraakte een intercom. Een mannenstem klonk: ‘Welkom aan boord. Mijn naam is Van Zeil, uw kapitein. Gefeliciteerd. U bent geselecteerd om als eerste contact te maken met de Eilandbewoners. Zoals de meesten van u weten, leven wij al eeuwen op dezelfde manier. Alleen de Leider en zijn zoon hebben één keer per jaar contact met de buitenwereld.’

‘Leven al eeuwen op dezelfde manier? Wat verschrikkelijk,’ mompelde Jennifer.

‘Veel Eilanders zijn schuw en willen geen contact met de buitenwereld,’ vertelde de kapitein. ‘Daarom zal uw gids Jid alleen op speciale uren een rondleiding geven. Hij weet wie wél en wie niet een ontmoeting wil. Het is verboden op eigen gelegenheid contact te zoeken. Iedereen zal eerst moeten wennen. Zoals op uw toegangsbewijzen vermeld staat, mag er niet gefilmd of gefotografeerd worden.’

Er klonk een zwak protesterend gemompel.

‘Anders bestaat de kans...’ De stem zweeg alsof hij de woorden beter wilde laten doordringen. ‘... dat er nooit meer toeristen worden toegelaten. Verdere vragen worden door uw gids beantwoord. Over twee uur, dus rond een uur of twaalf, komen wij op het Eiland aan. Ik wens u een mooie vakantie.’ Klik en stilte.

Iedereen begon door elkaar heen te praten.

‘Jammer,’ zei Nikki’s moeder. ‘Ik had liever spontaan contact gehad met de Eilanders. En niet onder begeleiding.’

‘Is het een Nederlands eiland?’ vroeg Nikki.

‘Ja,’ antwoordde de vrouw van het ministerie. ‘Een eeuw geleden heeft onze regering een overeenkomst gesloten met de bewoners. Ze zijn altijd zelfstandig geweest en willen dat blijven. Het wordt daarom “het verboden eiland” genoemd. Honderd jaar geleden werd het als een interessant cultuurproject voor de toekomst gezien. Goed voor allerlei wetenschappers. Hoe ontwikkelen deze mensen zich zonder de beschaafde buitenwereld?’

‘Noem onze wereld maar beschaafd.’ Verontwaardigd zwaaide Nikki’s moeder met haar wijsvinger. ‘Vreselijk als zo’n authentiek volk zou verdwijnen.’

‘Dus het is nu honderd jaar geleden dat er voor het laatst bezoekers naar het Eiland kwamen?’ vroeg Nikki aan de vrouw.

‘Zo ongeveer. Maar dat is nooit naar buiten gebracht. De Eilanders verafschuwen media-aandacht. De meeste Nederlanders zijn zelfs vergeten dat er op de Noordzee nog een zelfstandig eiland bestaat. Nu wil de regering

stapsgewijs het contact herstellen. Maar ze hebben er niet meteen een heleboel wetenschappers op losgelaten. Dat zou de Eilanders afschrikken.'

'Nu snap ik waarom wij "gewone" mensen een uitnodiging hebben gekregen,' zei Nikki's moeder.

'Wat is daar eigenlijk voor óns te doen?' vroeg Jennifer. 'Of is dit het?'

Niemand gaf antwoord.

Jennifer trok haar iPhone tevoorschijn. 'Dit zet ik op mijn Facebook.' Ze staaarde naar haar beeldscherm. 'Hé! Geen bereik?' zei ze ongelovig. 'Geen beréik!' riep ze.

Achter hen klonk een luide stem. 'Dachten jullie soms dat er zendmasten in zee stonden?' Het was bedoeld als grap, maar Nikki hoorde een koele ondertoon. Tegelijk met Jennifer keek ze achterom.

Jid stond in het gangpad, wijdbeens als een zeeman. Hij lachte hard en liep met grote passen weg.

'Nu weet ik zeker dat mijn moeder me haat,' zei Jennifer. Ze greep haar schoudertas en haalde haar makeuptasje tevoorschijn. Met driftige gebaren begon ze haar oogleden zwart te maken, daarna trok ze ook een dikke lijn onder haar ogen.

Nikki volgde elke beweging. 'Wat doe je?'

'*Smokey eyes*,' antwoordde Jennifer.

'Heftig,' zei Nikki.

'Precies. Zo voel ik me ook,' zei Jennifer. 'Ik wed dat jij nog nooit *smokey eyes* hebt gehad.'

Nikki haalde haar schouders op. 'Ik sport veel, wrijf in mijn ogen en dan vergeet ik dat ik wat op heb.' Ze keek opzij. 'Mijn moeder gebruikt ook nooit make-up. "*What you see is what you get*," zegt ze altijd.'